

TASK 06 / MATIJA FERLIN

TASK 06

OD GARDEROBE DO NAKLONA

#01

Utipkavam bijedu u crvenećoj samoći. Tražeći ljude koji su poput pasa. Noć je prošla. Snažan duh, pokrivač s rupom. Niti jedna jedina zvijezda nije pala. Od nule do nule. Nikad se nisam kretao iznad. Pritisnula si gumb za zanemarivanje i istog trenutka jedna stvar je ispuštena. A to nije čežnja. A nije ni budućnost. Napast će oni opet, potpuno opremljeni. "Ako želiš uspješno ratovati, budi siguran da nosiš dobar kostim i masku." Ne želim prepoznati neprijatelja nakon što si mi slomila srce.

#02

Pljesnuo sam rukama. Dvapat. Nitko se nije pojavio. Još jedan pljesak. Prostorija ispunjena tišinom. Prašina mi pleše pred očima. Izdašnost kraljevstva. "Moji konji su slijepi i bolesni. Moje kraljevstvo je tužno." Lišen stvarčice zvane čežnja, pogledah te istočnjačke oči i osjetih logique. Čudim se. Neću reći zbogom. Samo razmišljam o zdravo. Stalni zdravo, niz izmišljenih susreta, nadahnutih stvarnošću i ugodnom boli. Nikad ne pijem sam, ali slavim samoću, kako bi me omeli. Kako bi me trgnuli.

#03

Promatram trajanje tišine dok te utapam u mojim prsima. Dva sloja kože. Tu si. Skrivajući neizbježno. Tišina prestaje prije gorućih odluka. Ocrtava krug oko svoje osi. Pogled ulijevo, pogled udesno. Stopala su mi usmjerena u bjelinu mogućnosti. Biram sebe, da bih se vratio. Drži svoje konce mirno i otisni svaki korak kako spada i s povjerenjem. Obgrli svoje odluke i umotaj odlazak svog povratka. Hodam i zastajem. Ostavljajući tragove, svjedočim njegovom zazivanju. Moja precizna tinta ispunjava prostor. Prolijevajući nebo. U bjelini promjene ostavljam jednu jedinu riječ.

#04

U noći zvijezda padalica osmogodišnjak šapuće načine odrastanja. Duljina mojih prepona ukrade mu pogled, dok moja stopala ne bijahu vrijedna spomena. Zagrijavajuća srca i nesklopljene ruke. Dodirnite jednom ili dvapat, ispod i iznad tog radnog stola. Skrivene usne na drugom kraju sobe. Uzimam pisaljku. Bio sam u pravu o potrebi djetinjstva da izrazi zvučnost mojih poljubaca. Svjedočih tihom rukopisu ugrijanom suncem. Zagrijanom kolo-vozom. Ljeto bez donošenja odluka.

#05

U pisanim me okršajima dovodiš u luke gdje nisu nađeni ljudski tragovi. Sva zemlja za parenje bijaše rasprodana cijenenim uglednicima. Sva stabla bijahu napojena suzama mrtvih turista. Nema mirisnih duhova u tim srcima. Stopala mi ljube toplo, suho drvo. "Čuješ li kako pjeva dno našeg čamca na napuhavanje?" Samo slušaj. Zakasnit ćemo bez ljutnje pored našeg kreveta. Sačuvani u staklenkama, lijepo ukrašeni, dobro očuvani. Prikovani za jarbol prije velikog potopa.

#06

Premotavamo riječi milijune puta, zanemarujući dodir. "Sve je dobro" ponavljao sam, njegujući šavove i raznoseći si mozak. Nismo postigli dogovor, ali smo ponudili uvod. Te smirene duše pokrivene snijegom. Raspjevane duše i labudovi. Oboje smo bili dobri sa riječima bez riječi između. Nekoliko užasnih oproštaja i takozvani aerodromski zagrljaj. Nedostajat će mi slojevi tvog ljubljenja hladne siječanjske noći.

#07

Želim nas izbljedjeti dok se slova gube u udaljenim područjima. Nema potrebe za daljnjim razgovorom, kad svaka nasumična činjenica probada srce. Nema potrebe za daljnjim odgovorom. Postigli smo što smo mogli, u čemu smo najbolji, i sada kada je čeznutljivo sjećanje došlo svome kraju, sada kada si pokrivena snijegom proganjajući prijateljstvo, predajem se konačnom naklonu. Na kraju, nismo ti i ja bili u završnici. Sada ću utrnuti svjetla. Ne bojim se prekomorske tame, ali ću se i nadalje pitati kakav bi mogao biti osjećaj ljubavi na drugoj strani.

FERLIN

Pristupam svojem tijelu jedino živeći ga. Ljudsko je naziv kojim označavam objekt istraživanja: individualnog sebe. U procesu sam. Neminovno uvijek. I ja i vi i onaj treći. I onaj četvrti kad za to dođe vrijeme. Težimo ka autentičnosti i umjetničkoj autonomiji. Analizom onoga što smatram ljudskim pronašao sam svoju osobnost. Osobnost za koju vjerujem da ima bitak.

Od garderobe do naklona ili *The most exciting thing is not-doing-it. If you fall in love with someone and never do it, it's so much more exciting.*¹

U skrivenom prostoru sabirem koncentraciju i osluškujem sebe samog. Nudim značaj kompoziciji najmanjeg pomaka. Sve što ću učiniti u izloženosti sebe i svoje osobnosti koja slijedi ima identičnu vrijednost. Ne postoji hijerarhija samo redoslijed. Osjećam otpor prije nego što reagiram. U vlastitoj statičnosti, simultano znojenje pazuha me ne sputava kao ni ubrzani puls (ili imaginarno trganje ulaznica). Žamor s druge strane zidova nagovještuje još jedan susret, još jedno primirje. Još jednu želju za razumijevanjem.

Za koji trenutak nanovo ću uprisutniti ono ljudsko na način u kojemu je sadašnjost moj i njihov najvjerniji drug. Moj drug u želji da postane budućnost i ostane vjeran sebi samome. To je oblik pripadnosti i postojanja u kojemu želim biti prikazan na neutralan način. S manje upliva društvenih kretnji: transparentan, ponizan.

Moje tijelo je moja logika. Slijedi čin upoznavanja. Prve mikrosekunde mog pozdrava dobrodošlice. Nastanjujem i diskretno proganjam prostor. Balansiram na rubu opreznih pregovora između bivanja u društvenom prostoru i želje da budem u osami. Svjestan sam da ljudsko tijelo nije ustrojeno samo onako kako to pokušava priroda urediti. Nisam u potpunosti s njima i oni nisu u potpunosti samnom. Ne još. Dopuštam si izbezumljenost i otvoreno primam njihovu ravnodušnost. Cijenim sadašnji trenutak u njegovom iznenađenju, u njegovoj izloženosti, u sumnji, u neuspješnosti, u opakoj napetosti prisutnoj u prostoru. Spremam se obaviti izlaganje u tami. Izlaganje onoga što je i što nije.

U ovoj novoj društvenoj konstelaciji, u ovoj podjeli na njih i mene, ja potražujem izlaz, ulaz, igru. Cijenim ovaj proces pripadnja. Ovaj jedinstveni trenutak socijalizacije. Ovaj kolektivni posjet grupe rađa zajedništvo. Oči su uprte u oči. U uvodu izjavljujem zapanjenost iskrenošću, krivnjom, strahom, optimizmom i strašću. Moj drug sadašnjost i ja. Moj svaki novi korak potencira susret. Rađa problem no ujedno i rješenje istog. Prije nego započnem fizičko kretanje uživam u kompleksnom trpljenju poniznosti i lišenosti svojeg problematičnog ega.

U mojem slučaju, danas je 29 godina upisano u prisutnost mojeg fizičkog bivstva i to je neizbježna stvarnost. U mojem slučaju, danas je upisana bol u lumbalnom djelu kralježnice i to je neizbježna fizička stvarnost. U mojem slučaju, danas je evidentna želja za intimnim, dugotrajnim dijalogom. Danas u svojoj problematici, snalažljivosti, kušnji, melankoliji,

ushićenju. U ovoj precizno koreografiranoj mirnoći, u komponirnim detaljima sadašnjosti odupirem se zavođenju. Zadovoljavam onaj svoj najdublji kriterij, najdublju potrebu da prostor nastanim autonomijom, a ne dresurom.

Nudim sirovinu. Moje tijelo na pozornici je činjenica. U sinkroniziranom prisustvu druga sadašnjosti i mene, moje duge ruke podnose sebe kao temu. Moja stopala također. Štedim na primjerima. Svaki dio svoga tijela sam je sebi dostatan. Svaki pomak fizike, tjera dresuru u kut. Lomim i naknadno dodajem značaj. Distanca između gostiju i mene je kolabirala. Dopuštam sebi da se izgubim i nađem. Sumnja je završila proces pretvorbe i rodila je radost ili neovisnost. U svojoj konzistentnoj fizičkoj nestabilnosti objavljujem reorganizaciju viška. Trajna borba između suvišnog i prijeko potrebitog odmara u mirovanju. Ovo tretiraju kao nepoznato. Izbor je začudan. Ili je izbor samo postavljen u nepoznati okvir? Dopuštam im da pronađu sebe u njima nepoznatim segmentima. Smisao za mjeru je urođen, nije naučen. Legitimno se bližim kulminaciji.

Pravim rupu u vremenu. Veliku. Oni napuštaju svoj smisao za vrijeme i prilagođavaju se onom ponuđenom. Ansambl bez rampe. Moj smisao za trajanje tjera nekolicinu da me napuste. Pojava čiste misli: We talk simple language. No words that a child would not understand (ili skraćena verzija tekstova pod rednim brojevima 1,2,3,4,5,6,7). Moj drug i ja u smijehu. Značenje pada na pravo mjesto. Nekolicina nas riječi udaljuje, nekolicina nas spaja. Riječi proganjaju prostor ili se samo odmaraju. Čine ljude snažnima. Tjeraju ih u nelagodu. Njihova besprijekorna jednostavnost ostaje prisutna i u zaboravljenom trenutku.

Odlazim prije svršetka. *Rekonstrukcija dijelova života kojega smatramo rasutim zapravo je jedna krasna stvar.*² Ne opravdam postajanje određenog objekta. Činjenica da postoji već je dovoljno uvjerljiva. Epilog je započet. Uvijek sada, bez prošlosti i budućnosti. Uvijek činjenica, i ako ne ja – onda ja kao netko drugi, onda ja kao funkcija drugosti. Neizbježno ljudsko, neizbježno osoba. Važno je dopustiti prazninu prije nego što nastupi zahvalnost. Odugovlačim. No nikad ne brojim. Deklarativno zabranjujem brojanje. Dopuštam mom drugu da privede izloženost kraju, na sebi svojstven način. *Iznenadujuće i Logički u strašnoj nelogiци života.*³

EXTRA NOTE: U pojedinom tasku nalaze se pisani fragmenti autora. Taska pisani na engleskom jeziku nastali u razdoblju od 2007. do 2012. godine. Tekstovi se tretiraju kao jedini (zbilja jedini) inspiracijski predložak za izvedbu. Autorski jezik, poetičnost, tematika, konkretnost, apsurdnost i pregršt ostalih asocijacija ne nameću se kao definirani jezik interpretacije ili doslovne (re)prezentacije već su dani u svrhu raw sadržaja koje tek treba obraditi. Tretirajte tekstove kao poticaj, a ne kao odluke ili rješenje. Smatram da u vlastitoj neprisutnosti u vašem/našem procesu jedino što Vam mogu ostaviti/dati/proslijediti su emotivne didaskalije koje će za razliku od konkretnog zadatka "podigni nogu" biti lišene konkretne forme. I dugotrajnije su. Manifestacije tekstova, osobnosti, ljudskosti su vaš odabir. Moj

jedini savjet je već istrošena rečenica: Manje je više. Važno je u izvedbi zadržati redosljed taskova, ne kolažirati tekstove. Task pod broj 1 pojavljuje se kao prvi sadržaj u samoj izvedbi, i tako redom do broja 7.

Citati:

¹ Andy Warhol

² Juan Kruz Diaz de Garaio Esnaola

³ Srečko Kosovel

Zahvale:

Danijeli Bilić Rojnić, Jasni Žmak, Roberti Milevoj, Goranu Ferčecu i Sandru Siljanu.

IMPRESSUM

TASK 06 MATIJA FERLIN / GODINA 2012.

TASK Interaktivni časopis za plesnu izvedbenu umjetnost i festivalska večer u sklopu PLATFORME.HR

Svaki broj TASK-a je predložak za izradu vlastitog projekta odnosno plesne predstave u 7 koraka. Koraci su zadani i poželjno je da ih izvođač TASK-a slijedi, ali ostavljena je kreativna sloboda da ih se interpretira na vlastiti način. Oni su kostur projekata koji će biti ostvareni kao rekcija na zadani TASK. Svaki TASK zadaje pojedini hrvatski koreograf te kroz članke vezane za korake TASK-a prezentira svoj dosadašnji rad, a jednako tako i rad cjelokupne plesne i suvremene umjetnosti. Ove godine će se ostvariti tri TASK-a (*04 Milko Šparemblek*, *05 Rajko Pavlič* i *06 Matija Ferlin*) i svi uradci izvođača TASK-a će se predstaviti u sklopu PLATFORME.HR te na taj način zaživjeti i biti prezentirani javnosti. Po jedan od svakog TASK-a bit će dan jednom renomiranom i jednom neafirmiranom (mladom) koreografu da na njega reagira i realizira vlastiti projekt.

Autori projekta TASK: Martina Granić, Sonja Pregrad, Larisa Lipovac, Tamara Curić, TALA (TASK je idejno nastao kao studentski rad Martine Granić na Studiju dizajna AF, u 4. semestru 2009./2010. studentske godine, kolegij Tipografija (Mentori: Damir Bralić, Nikola Đurek). Sudjelovanje na Izložbi hrvatskog dizajna 0910 u Muzeju za umjetnost i obrt, HDD, 2010. g.)